

РЕШЕНИЕ

№ 21983

гр. София, 01.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 22.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9010** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 284 и следващите от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ във връзка с чл. 203 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Административното дело е образувано по жалба/искова молба/ вх.№ 33389 от 20.09.2023г.на АССГ от Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" при Министерството на правосъдието, с която е предявен иск за присъждане на обезщетение в размер на 50 000 лв., за причинени на ищеца неимуществени вреди за периода от 01.10.2019 г. до 11.09.2023г.

Ищецът твърди, че е бил поставен в лоши битови условия по време на престоя му в затвора [населено място] в периода от 01.10.2019 г. до 11.09.2023г., в резултат на които се почувствал малтретиран, подлаган на жестоко, уничително и нечовешко поведение, както и че условията, при които е пребивавал, са в противоречие с разпоредбите на ЗИНЗС и ЕКПЧ. Твърди че, в килията бил пълен мрак след 22 часа и ищецът нямал възможност за да се подготвя по наказателни делата по които бил подсъдим т.к. електричеството било изключвано. Изразява недоволство, че бил дискриминиран в сравнение със затворниците във първа и шеста група на ЦСЗ. Това му причинило психически и физически тормоз, като твърди, че претърпял страх, ужас, болки и страдания.

По реда на чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника - Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ - в който се твърди,че искът е допустим,но неоснователен и недоказан.

Ответникът-Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“,чрез юрк. Д.,в хода на устните състезания поддържа,че не се установяват незаконосъобразни действия или бездействия на администрацията на ГДИН,с което моли исковата претенция да бъде отхвърлена.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.Счита, че не е налице действие или бездействие,респективно незаконосъобразен акт на служители на ответника по делото.

Административен съд София-град,34-състав,като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ищецът-Е. Д. М., [ЕГН] е постъпил в затвора [населено място] на 07.11.2018г.Първоначално е настанен в първа група/Зона с повишена сигурност/.От 26.07.2019г. до 05.05.2020г. пребивава в 11-та група /обвиняеми и подсъдими/.След постановяване на присъда от 09.01.2018г. на Специализирания Наказателен съд, 3 състав по НОХД № 646/2015г. за извършено престъпление по чл. 199, ал. 2, т. 3 от НК,ищеца е осъден на 17 години и 6 месеца лишаване от свобода.Начало на изтърпяване на наказанието е от 16.04.2020 година при първоначално постановен „строг“ режим /16.04.2020 г./На основание чл. 57, ал. 1, ал. 2 и чл. 58, ал. 1, ал. 2 от ЗИНЗС лишеният от свобода Е. Д. М. е настанен да изтърпява присъдата си в Затвора - [населено място], като на основание чл. 35, ал. 1 от ППЗИНЗС е преразпределен за 5-та група /група за осъдени лица/на 05.05.2020г.,където пребивава и към настоящия момент./л.94/ Приобщената към доказателственият материал по делото е справка с рег. №6957/24.04.2024г. от началника на затвора С. съдържаща данни къде е бил настанен ищеца М. в ЦСЗ, както и времето му на пребиваване по групи.

Представени са от ответника :

-докладни записки (л.112,129) от С. С., енергетик в Затвора-гр.С., от която е видно, че във всички групи и килии на затвора С. настанените лица имат достъп до електричество до 22.00ч.,след което електрозахранването на спалните помещения се изключва до 06.00 часа.

-Доказателства /амбулаторен журнал/ за получаваното от ищеца М. медицинско обслужване в затвора -С..

-график за движението на лишените от свобода по групи в затвора -С../л.16-19/

-разпределението на времето на лишените от свобода по групи в затвора -С../л.20-23/

С определение съдът е допуснал събирането на гласни доказателства по делото,чрез

разпит на двама свидетели на ищеца.

При разпит на свидетеля Петров/на ищеца/,проведен в о.с.з. от 02.04.2024г. същият заявява,следното:“Познавам ищеца.През 2019 г. сме били заедно в XI група в Затвора - С.. Първо бяхме в различни спални помещения, после в едно помещение. Токът там се гаси в 10 часа (вечер), а в петък, събота и неделя – в 12 часа. В XI група, когато се угаси токът, е пълен мрак, даже няма и дежурно осветление, до тоалетната не можеш да отидеш. Не може да се ориентира човек в този мрак. Ищецът не се чувстваше добре, като не се вижда нищо, нито може да отиде до тоалетна. Изпитваше отчаяние, нервност. Като се има предвид че в другите европейски държави имат ток, а и тогава не сме били осъдени, а подсъдими и не можеш да си четеш дори документите по този начин.През 2019г. Е. Д. имаше много дела и работеше по тези дела до късно, докато спре токът.После, като спреше токът, не може да се работи, спираше. Не можеше да се пусне вентилатор или печка.Ищецът се ядосваше от това нещо, чувстваше се унижен.И към 2023г., даже и до днес, положението е същото.Не се е променило.“

При разпит на свидетеля А./на ищеца/,проведен в о.с.з. от 02.04.2024г. същият заявява,следното: „През 2019 г. бяхме заедно с ищеца в XI група в Затвора–С.,точно го бяха докарали.Токът се гаси всяка вечер в 10 часа задължително, в събота и неделя се оставя по преценка до 12 – 1 часа, зависи кой старшина е на смяна на етаж.След 10 часа не можеш да четеш или да пишеш, или да гледаш телевизия. До тоалетната се ходи със запалка или фенерче. Ако нямаш запалка или фенерче е много трудно. Токът винаги се спира. От 2019 – 2023 г. ежедневно Е. се готви по дела. Не мога да кажа дали след 10 часа може да се занимава с такава дейност, защото вече не сме в една килия, но като гледам по себе си, след 10 часа не може да се прави нищо. Помня, че понеже се занимаваше с много дела, тези неща му влияеха, притесняваше се дали ще може да си свърши работата. Мисля че по този начин и аз бих почувствал унижение, това ти руши достойнството и ти нарушава правата. Нарушава и правото му на защита, защото в повечето случаи той сам се готви. Знаем, поне като е идвал в килията и сме говорили, е споделял, че е чувствал отчаяние и безизходица.Като се спре токът реакцията на всички е да недоволстват, започваме да тропаме по вратите, защото един гледа мач, друг се готви за дело, друг иска да се къпе, да пере. Е. е споделял, виждал съм, че е притеснен,недоволен.Всички се ядосват.“

Съдът не кредитира показанията на разпитаните в хода на съдебното производство свидетели,като намира същите за не последователни и противоречиви.Видно от представените писменни доказателства помещенията на 11 група на затвора С. са били оборудвани с дежурно осветление т.к. същата зона е с повишена сигурност.Представените от ответника писмени доказателства са приети с протоколни определения на съдът и не са оспорени от ищеца по реда на чл. 193 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК.

С разпореждане съдът е изискал справка по дело №11898/21г. от 42 състав на АССГ с оглед приложението на чл.126 от ГПК.Приложена е копие от искова молба на ищеца М. с която същият е предявил иск срещу ГД“ИН“.В исковата молба се твърди,че е изтезаван в килия с 24 денонощна светлина в затвора С. за периода от

13.06.2015г. до 10.01.2018г.

Въз основа на така приетото от фактическа страна,съдът направи следните правни изводи:

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от лице, което твърди,че е претърпяло неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразна административна дейност на затворническата администрация затвора С. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ във връзка с условията в местата за лишаване от свобода , където ищецът е пребивавал през исковия период - от 01.10.2019г. до 11.09.2023г. година.

Искът е предявен пред компетентния съд,при спазване правилата за родова и местна подсъдност.

Съгласно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, на което основание е предявен искът, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от същия закон.

Съобразно разпоредбата на чл. 3 от ЗИНЗС, осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. За нарушение на тази забрана се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

Според [чл. 285, ал. 1 от ЗИНЗС](#), искът по чл. 284, ал. 1 от с.з. се разглежда по реда на [глава единадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#), а [ал. 2](#) на текста сочи като ответници органите по чл. 284, ал. 1, от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите. Последните, според правилото на [чл. 205 от АПК](#) са юридическите лица, представлявани от органа /в случая от специализираните органи по изпълнение на наказанията/, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ се явява пасивно легитимирана страна, т.к. упражнява общо ръководство и контрол на местата за лишаване от свобода, в който смисъл има правосубектност да бъде надлежен ответник по делото.

Съдът приема ,че исквата молба е подадена от лице с правен интерес и срещу пасивно легитимирания ответник по аргумент от [чл. 205 от АПК](#) във вр. с [чл. 284 от ЗИНЗС](#). Твърдяното незаконосъобразно бездействие на служители Затвора – С. касае административна дейност по изпълнението на изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“, която обхваща и дейността по обезпечаване и осигуряване упражняването на правата на лишените от свобода,съобразно правното им положение

и статут.

Относно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва да се има предвид, че нормата е с материалноправен характер, тъй като сочи изрично предпоставките, при които може да бъде ангажирана отговорността на държавата - вреди, причинени от нарушения по [чл. 3 от ЗИНЗС](#).

Ето защо, за да бъде приета основателност на иска за вреди с правно основание [чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС](#), следва кумулативно да бъдат доказани: акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от закона и настъпила, в резултат на нарушението имуществена или неимуществена вреда в правната сфера на ищеца.

Съответно, отговорността на държавата се ангажира при доказано подлагане на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение /чл. 3, ал. 1/, както при поставянето на лицата в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ или „задържането под стража“, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност /чл. 3, ал. 2/.

Ако с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС относно неимуществените вреди е въведена законовата презумпция, че настъпването им се предполага до доказване на противното, то доказването на фактическите основания, причинили вредите, е подчинено на изискванията на общия исков процес и е в тежест на страната, която ги твърди.

За да бъде квалифицирано едно бездействие или действие като незаконосъобразно, е необходимо да бъде установено неизпълнение на задължение за фактическо действие от страна на административен орган или на длъжностно лице от администрацията, което задължение да е регламентирано в нормативен акт. Дейността на администрацията на затвора е нормативно уредена в Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ и Правилника за прилагането му.

Деликтната отговорност на държавата не се презумира от закона, поради което в тежест на ищеца (по аргумент от [чл.154, ал.1 от ГПК](#), вр.чл.144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на осъществено нарушение на чл.3 от страна на органите по [чл.284, ал.1 от ЗИНЗС](#). Доказването на настъпването на неимуществени вреди, за които нормата на чл.284, ал.5 от ЗИНЗС е въвела оборима презумпция, не подлежи на доказване от ищеца, а на оборване от ответника по пътя на обратното доказване, което също следва да бъде пълно. Тази оборима презумпция според настоящия състав се простира и върху третия елемент на фактическия състав на деликтната отговорност – причинна връзка между нарушението на [чл.3 от ЗИНЗС](#) и настъпилия вредоносен резултат. Това е така, доколкото нормата на [чл.284, ал.5 от ЗИНЗС](#) изисква доказване

единствено на нарушение на [чл.3 от ЗИНЗС](#), за да се приеме настъпването на неимуществени вреди от това нарушение.

Разгледан по същество, искът е неоснователен по следните съображения:

От съдържанието на исковата молба може да се приеме, че претенцията на ищеца има характер на иск за вреди, причинени му поради поставянето му в неблагоприятни условия, като лишен от свобода в Затвора С. – в неблагоприятни условия, изразяващи се в липса на достатъчно изкуствена светлина, през периода от 22,00 до 6,00 сутринта, които уронват човешкото достойнство, т.е. претенциите попадат в обхвата на чл.3, ал.2 от ЗИНЗС.

В решение от 27.01.2015 г. на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) в С. по делото Н. и други против България, ЕСПЧ, обсъжда практиката на българските съдилища при разглеждането на исковите по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ сочи, че те „са поискали да се установи дали ищците са успели да докажат, че ответният орган е отговорен за незаконосъобразно действие или бездействие. При преценка на този критерий, съдилищата са вземали предвид само специфичните правила, предвидени в съответните закони или нормативни актове ... В същото решение ЕСПЧ коментира, че разделянето на исковите, с оглед на всеки отделен елемент от условията на задържането, би довело до там, че ако „един аспект на тези условия не противоречи на дадено конкретно национално правило, когато се разглежда изолирано”, обосновава у тези съдилища „склонност да постановят, че условията са „законни”. По нататък в решението се сочи, че „по отношение на средствата за обезщетяване във връзка с условията на задържане, били те съдебни или административни, тежестта на доказване, наложена на ищеца, следва да не бъде прекомерна. Макар и затворниците да могат да бъдат задължени да посочат в самото начало достатъчно доказателства в подкрепа на тяхното искане ... след това опровержението на твърденията се пада в тежест на властите. В допълнение, процесуалните правила за разглеждане на искове за обезщетения трябва да съответстват на принципа на справедливостта, уреден в чл.6, §1 от Конвенцията”. В същото решение ЕСПЧ сочи, че „когато оплакването ... е по силата на чл.3 от Конвенцията ... съдът ... трябва да направи преглед на твърдените действия или бездействия, и дали съответното поведение е прекомерно и е довело до нарушаване на този член съобразно принципите и стандартите, установени от Съда (ЕСПЧ) в неговата практика ... Ако ... съдът ... констатира, било то по същество или изрично, че е налице нарушение на чл.3 от Конвенцията по отношение на условията, при които въпросното лице е било задържано (в миналото или към настоящия момент), то този ... съд трябва да предостави подходяща компенсация ... Констатацията, че условията не отговарят на изискванията на чл.3 от Конвенцията дава основание да се направи предположение, че са причинили неимуществени вреди на пострадалия човек.”

С оглед решенията на ЕСПЧ, както и изричната разпоредба на чл.284, ал.2 от ЗИНЗС, според която в случаите по чл.3, ал.2 съдът взема предвид кумулативното въздействие върху лицето на условията, в които се е изтърпявало наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, настоящият съдебен състав намира, че следва да отчете в съвкупност всички

наведени от ищеца Е. М. твърдения, независимо дали за всяко от тези твърдения за неблагоприятни условия в затвора С. се установява или доказва да е налице неспазване на някаква вътрешно правна регламентация от специализираните органи по изпълнение на наказанията. Съдът следва да извърши преценката си дали така визираните аспекти на условията, при които ищецът е пребивавал в местата за лишаване от свобода, водят до нарушение на първо място на разпоредбата на чл.3 от ЕКПЧОС с оглед наведените съображения в исковата молба до съдът.

С новата разпоредба на чл.284, ал.5 от ЗИНЗС е предвидено, че в случаите по ал.1 настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното.Съобразно разпоредбата на чл.284, ал.3 от ЗИНЗС, от специализираните органи по изпълнение на наказанието на ищеца, по делото е предоставена на информация от значение за случая, съдържаща се в справка изх.№16872/19.08.2024 г. на ръководител звено при затвора С./л.157/ и справка от началника на затвора –С. /л.152/.

В чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС е установено изискването минималната жилищна площ в спалното помещение за всеки лишен от свобода да не е по-малка от 4 кв. м. Според чл. 43, ал. 5 от ЗИНЗС, количеството дневна светлина, степента на изкуственото осветление, отопление и проветряване, достъпът до санитарни възли и течаща вода, както и минимумът обзавеждане на спалните помещения, се определят с правилника за прилагане на закона, като в чл. 20, ал. 2 и 3 от ППЗИНЗС е конкретизирано, че на лишените от свобода се осигурява пряк достъп на дневна светлина и се определя в зависимост от изискванията на съответните стандарти за обществени сгради. Разпоредбата на чл.3 и чл. 43, ал.2 и ал.4 от ЗИНЗС са законови гаранции за съществуването на нормална битова среда в местата за лишаване от свобода.

В този смисъл са и Минималните стандарти за третиране на лишените от свобода, приети от Първият конгрес на Организацията на обединените нации по предотвратяване на престъпленията и третиране на престъпниците, проведена в Ж. в 1955 година, и утвърдени от Икономическия и социален съвет с резолюции 663 С (XXIV) от 31.07.1957г. и 2076 (LXII) от 13.05.1977г., които нямат задължителна сила, но спазването им е критерий за зачитане на човешките права и свободи и демократичния характер на държавите, а именно:**11. Във всички помещения, в които живеят и работят лица, лишени от свобода:б) изкуственото осветление трябва да е достатъчно, за да могат лицата, лишени от свобода, да четат или работят без опасност за тяхното зрение.**В ЗИНЗС и ППЗИНЗС не се съдържат специални норми поставяне на **дежурно/аварийно/ осветление** и къде същото следва да бъде поставено през тъмната част на денонощието.Съгласно чл.4 от **НАРЕДБА № 49 ЗА ИЗКУСТВЕНО ОСВЕТЛЕНИЕ НА СГРАДИТЕ** осветлението бива два вида: работно и аварийно - за продължаване на работата и за евакуация на хора. Съгласно **чл. 7. (1) Аварийно осветление за евакуация на хора се монтира при следните случаи:1. (изм. ДВ, бр. 64 от 1976**

г.) в места, опасни за преминаване на хора, а също на основните проходи и на стълбите, които служат за евакуация на хора от производствени и обществени сгради, където работят или пребивават повече от 50 души, и по стълбите на 8 и повече етажни жилищни блокове, когато същите са без естествено осветление; 2. в производствени помещения с постоянно работещи в тях хора, където излизането от помещението при внезапно спиране на работното осветление (при повреда) е свързано с опасност от травматизъм поради продължаване на работата на производствените съоръжения, а също в производствени помещения с брой на работещите в тях повече от 50 души (независимо от степента на опасност от травматизъм) и в други помещения, където могат едновременно да се намират повече от 100 души. Безспорно помещения на затвора в С. в които ищеца е търпял наказанието си през исковият период **не попадат в тази категория помещения**. През периода от 26.07.2019г. до 04.05.2020г. ищеца е бил в помещение на 11 група, където е било монтирано дежурно осветление т.к. същият е бил настанен в зоната с повишена сигурност в затвора – С. В процесната зона се настаняват осъдени на доживотен затвор без замяна, настанените по чл.68, ал.1, чл.101, т.7 и 8, чл.120, както и за обвиняеми и подсъдими лица, настанени по чл.246 и чл.248 ЗИНЗС. За периода от 05.05.2020г.- до 11.09.2023г. е бил настанен в 5 група, помещение № 16 където не е монтирано „дежурно“ осветление. Видно от представената справка от ответника е че над вратата на всяко спално помещение в ЦСЗ има изграден отвор със размери 40 на 40 см. /л.152/, които не се затваря и се намира на височина 2,50м. , което позволява навлизането на светлина от дежурното осветление поставено в коридорите на затвора-С., което е включено постоянно. ЗИНЗС и ППЗИНЗС не задължава поставянето на дежурно осветление в спалните помещения на лишените от свобода. В случая ответника е осигурил възможност в помещенията на лишените от свобода да прониква светлина от дежурното осветление от коридорите на затвора и да бъдат частично осветявани, за времето през което осветлението е изключено. Съдът съобрази също и с приложимите разпоредби на чл. 82 ал.2 ППЗИНЗС, „като след 22 часа електрозахранването на спалните помещения се изключва.“, която разпоредба е изпълнявана от администрацията на затвора. С посочената разпоредба, законодателят установява законови гаранции за съществуването на нормална битова среда в местата за лишаване от свобода и валидно основание за извършване на преценка доколко тази законова гаранция реално намира проявление в конкретната битова среда на мястото, където ищецът изтърпява наложеното му наказание „лишаване от свобода“. Съгласно разпоредбата на [чл. 84, ал. 2, т. 2 от ЗИНЗС](#), лишените от свобода имат право на непрекъснато време за сън не по-малко от 8 часа на денонощие. В случая не се касае за незаконосъобразно действие от страна на ответника по повод изключване на електричеството в спалните помещения т.к. по този начин независимо от личните навици на всеки един лишен от свобода се създават условия за почивка на всички които се намират в едно помещение, в определен времеви период и ответникът е спазил законово предвиденото изискване за осем часов период на почивка по [чл. 84, ал. 2, т. 2 от ЗИНЗС](#), като това изискване е предвидено и в разпоредбата на [чл. 83, ал. 2 ППЗИНЗС](#). Лишените от

свобода следва да се съобразяват с режима на почивка в затвора и изложените в исковата молба обстоятелства, че ищеца не е могъл да се подготвя за своите дела след 22 часа е неоснователна. Ответника е осигурил възможност, чрез дежурното осветление в коридора да се осветяват спалните помещения и едновременно с това осветлението да не пречи на лишените от свобода по времето определено за сън. Липсата на доказано незаконосъобразно действие на ответника прави безпредметно изследването на настъпили неимуществени вреди или напротив, както и обсъждането на причинно-следствена им връзка с твърдяното действие. В процесния случай не е налице необходимата за ангажиране отговорността на ответника материалноправна предпоставка, а именно не е налице незаконосъобразен акт, който да е обявен за такъв, не се установяват незаконосъобразни действия или бездействия от страна на ответника, което да е причинило, каквото и да било увреждане на ищеца.

Настоящият съдебен състав намира, че така установените условия на пребиваване на ищеца в затвора С. в своята съвкупност не могат да се приемат за несъответни на рестрикциите, свързани с изтърпявания ограничителен режим, и като отчита кумулативния ефект на описаните отделни аспекти на конкретните условия, при които е поставян и е пребивавал ищецът в затвора, съдът не приема за установено те действително да са причинили у него негативни преживявания, физически и емоционален дискомфорт, които надвишават неизбежното ниво, присъщо на изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“. Съобразно практиката на ЕСПЧ и установените от него принципи и стандарти, следва да се приеме, че не е налице нарушение на чл. 3 от Конвенцията, което да дава основание да се изведе и предположението, че на лицето са нанесени неимуществени вреди.

С оглед липсата на нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС неприложима е и презумпцията за настъпили вреди съгласно разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС. След като не са налице кумулативно изискуемите предпоставки за основателност на иска по чл. 284 от ЗИНЗС, то последица от това е отхвърляне на предявения иск. Липсата на който и да е от елементите от фактическия състав е достатъчно основание искът да бъде отхвърлен.

По изложените съображения, исковата претенция следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

При този изход на делото и направеното своевременно искане за присъждане на разноски от ответната страна, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., който размер е съобразен с разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 285 от ЗИНЗС, вр. чл. 203 от Административно-процесуалния кодекс, АССГ-34 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Е. Д. М.,ЕГН [ЕГН],срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" при Министерството на правосъдието,иск за присъждане на обезщетение в размер на 50 000 лв., за причинени на ищеца неимуществени вреди за периода от 01.10.2019г. до 11.09.2023г., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Е. Д. М., ЕГН: [ЕГН],да заплати на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" при Министерство на правосъдието, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. /сто лева/.

Решението подлежи на касационно обжалване пред тричленен състав на Административен съд–София-град в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните по делото.

съдия: